

Franciszek Sadurski

Szpalty pamięci : adwokat Mieczysław Drozdowicz (1906-1997)

Palestra 41/9-10(477-478), 201-203

1997

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Adwokat Mieczysław Drozdowicz (1906–1997)

Adwokat Mieczysław Drozdowicz jest czwartym z kolei członkiem Związku Młodzieży Polskiej zwanego ZET-em; zmarłym w ostatnich miesiącach. A oto Ci, którzy Go wyprzedzili. Pierwszym był wybitny adwokat warszawski Władysław Sieroszewski, zmarły w sierpniu ubiegłego roku („Palestra” 1996, z. 11–12); następnym Waclaw Szyszkowski adwokat i profesor Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, zmarły 29 grudnia 1996 roku w Stanach Zjednoczonych. Prochy zgodnie z Jego życzeniem spoczęły w rodzinnym Jaktorowie. Należy dodać, że prof. Waclaw Szyszkowski otrzymał tytuł „Doktora honoris causa” Uniwersytetu Toruńskiego. Trzecim zmarłym 30 marca 1997 r. w Londynie i tam pochowanym, jest Tadeusz Żeńczykowski, wieloletni działacz ZPMD i ZET. Wspomnienie o Żeńczykowskim napisał Władysław Bartoszewski („Rzeczpospolita” – maj br.).

Adwokat Mieczysław Drozdowicz zmarł 21 czerwca 1997 roku.

Urodzony 17 marca 1906 roku, ukończył prawo na Uniwersytecie Warszawskim w czerwcu 1931 r., następnie podjął pracę w Prokuraturii Generalnej R.P., aby po sześciu latach przejść do Adwokatury w Warszawie, zajmując się wyłącznie cywilistyką. Po przejściu na emeryturę uaktywnił się jako działacz w warszawskiej Palestrze. O uznaniu jakim się cieszył świadczą funkcje prze-

wodniczącego Koła Emerytów i Rencistów przy Warszawskiej Radzie Adwokackiej oraz przewodniczącego Komisji Socjalno-Bytowej Naczelnej Rady Adwokackiej. Dał się poznać jako człowiek prawy, wielkiego serca i życzliwości dla ludzi. O tych Jego przymiotach mogłem się przekonać w czasie wieloletniej współpracy. O wiele mniej znana jest, nawet wśród kolegów adwokatów, działalność zmarłego w latach Jego młodości w łonie organizacji ZET (Związek Młodzieży Polskiej)¹, a zwłaszcza w tzw. „Grupie Technicznej”. O spółdzielni tej zainteresowani mogą dowiedzieć się z pracy „ZET w walce o niepodległość i budowę państwa” – szkice i wspomnienia².

Żołycielami „Grupy Technicznej” byli młodzi działacze ZET-u o zapartywaniach postępowych. Zespół ten uważał, że przeobrażenia społeczno-gospodarcze w Polsce to jedyna droga do wzmocnienia młodego wówczas państwa. Formalnie Mieczysław Drozdowicz był radcą prawnym, a faktycznie kimś znacznie więcej. Był inicjatorem wielu prac organizacyjnych i ich kierownikiem. Spółdzielnia „Grupa Techniczna” położyła szczególne zasługi w okresie okupacji. Spółdzielnia uzyskała bowiem licencję na niektóre prace inżynierskie (np. na układanie kabli telekomunikacyjnych), co dawało możliwość uzyskania mniej lub więcej legalnych dokumentów

chroniących od łapanek i wywózek do Rzeszy, niekiedy nawet z więzień, obozów jenieckich. Pracownicy spółdzielni mieli też swobodę poruszania się nie tylko w samej Warszawie, ale i na innych terenach. Powiązania tych możliwości z silnym ideowo składem osobowym głównego trzonu „Grupy Technicznej” sprzyjało możliwości konspiracyjnej. Możliwości te zostały w pełni wykorzystane.

Już w październiku 1939 r. powstał konspiracyjny Związek Odbudowy Rzeczypospolitej. Była to organizacja polityczno-wojskowa, do której należeli liczni członkowie kierownictwa „Grupy” m.in.: Jan Karol Kostrzewski, Bronisław Budkiewicz, Eugeniusz Czarnkowski, Przemysław Szczekowski, Władysław Zakrzewski, Stefan Michałowski, Barbara Wolska, Zbigniew Czeczot-Gawrak, Wit Gawrak i oczywiście Mieczysław Drozdowicz. Ten ostatni prowadził początkowo punkt kontaktowy dla oddziału partyzanckiego majora Hubala Dobrzańskiego. Mieczysław Drozdowicz wraz z wieloma innymi członkami „Grupy Technicznej” był członkiem AK. Używał pseudonimu „Wir”. Został aresztowany i przez wiele miesięcy przebywał na Pawiaku. Udało mu się wyjść z więzienia oczywiście przy wydatnej pomocy pracowników „Grupy Technicznej”. Wówczas podjął współpracę z profesorem Politechniki Warszawskiej Januszem Tymowskim, członkiem ZET-u (zmarłym w 1990 r.). Tymowski wówczas kierował komórką przemysłu zbrojeniowego w Komendzie Głównej AK.

Mieczysław Drozdowicz działał też w zakonspirowanym Zarządzie Banku Spółek Zarobkowych, co dawało moż-

liwość szybkiej mobilizacji środków na potrzeby organizacji.

Ważną formą działalności „Grupy Technicznej” było ukrywanie ludzi zaangażowanych w działalność konspiracyjną oraz udzielanie im pomocy. Pomoc ta polegała przede wszystkim na zaopatrywaniu działaczy ruchu oporu, na najwyższych nawet stanowiskach, w odpowiednie dokumenty, pozwalające im na swobodę ruchu. Dokumentami pracownika „Grupy” legitymował się nawet Komendant Główny AK, gen. Grot-Rowecki. Także jego następca Tadeusz Bór-Komorowski używał legitymacji i przepustki nocnej Grupy Technicznej. Podobnie jak gen. Tadeusz Pełczyński „Grzegorz” – szef sztabu Komendy Głównej AK, a także Tadeusz Żeńczykowski „Kowalik” twórca akcji „Nie”. Wiele osób zabezpieczano w inny sposób. Np., dla niektórych „Cichociemnych” lokal „Grupy” przy placu Trzech Krzyży w Warszawie stał się punktem kontaktowym. Do zakonspirowanych działaczy pod opieką Grupy należał również późniejszy prezes Polskiej Akademii Nauk prof. Janusz Groszkowski. W ramach pomocy dla naukowców „Grupa Techniczna” sponsorowała autorów książek poświęconych technice, jakie miały być wydane po wojnie. Była to wydatna pomoc materialna. We wszystkich tych pracach „Grupy Technicznej”, a także wielu innych aktywnie uczestniczył Adwokat Mieczysław Drozdowicz. Był członkiem prawdziwie ideowego zespołu, który wzorowo zorganizował dla wspólnego dobra spółdzielczą placówkę.

Franciszek Sadurski

Przypisy:

¹ Adwokat Mieczysław Drozdowicz jako członek Związku Młodzieży Polskiej „ZET”, uczestniczył w dniach 28–29 listopada 1936 r. w Krajowym Zjeździe tej Organizacji, zwołanym w 50-lecie jej powstania. Zjazd z udziałem ponad 1600 byłych członków odbywał się w Ratuszu Warszawskim. Sprawozdanie opracowane przez Tomasza Piskorskiego, a wydane w 1937 r. przez Wydawnictwo Godziemba.

² *«ZET» w walce o niepodległość i budowę państwa – szkice i wspomnienia*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1996, pod zbiorową redakcją ośmiu byłych członków Zetu. Praca ta została promowana w dniu 18 grudnia 1996 r. Na str. 403–412 pisze Franciszek Sadurski o powstaniu i działalności „Grupy Technicznej”.